

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest van 9 augustus 2016

Beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden – Artikelen 40bis-40ter Vreemdelingenwet – Artikel 52 Vreemdelingenbesluit – Voorwaarden voor gezinshereniging – Marokkaanse huwelijksakte – Artikel 27 WIPR – De plano erkenning – Schending formele motiveringsplicht – Vernietiging van de beslissing

Décision de refus d'un séjour de plus de trois mois – Articles 40bis et 40ter Loi relative aux étrangers – Article 52 Arrêté royal relatif aux étrangers – Conditions relatives au regroupement familial – Acte de mariage marocain – Article 27 CODIP – Reconnaissance de plano – Violation de l'obligation formelle de motivation – Annulation de la decision

Nr. 172 982

In zake: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De Wnd. Voorzitter Van De IXe kamer,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016. Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. Wijnants.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. Van De Poel, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. Gruszowski, die verschijnt voor de verwerende partij.

Wijst na beraad het volgende arrest:

I. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: O(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie,

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt...'

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat huwelijk, afgesloten te Marokko op 21.06.2014, op heden nog niet werd overgeschreven in de registers aangezien er geen sprake is van een in België erkend huwelijk, werd niet voldaan aan de hierboven vermelde voorwaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken,

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

II. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"9.2 SCHENDING ARTIKEL 27 WIPR - DE PLANO ERKENNING BUITENLANDSE AUTHENTIEKE AKTEN

De erkenning van buitenlandse authentieke akten wordt beheerst door artikel 27 WIPR waarin is bepaald dat een dergelijke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Aldus kunnen alle Belgische overheden de huwelijksakte van verzoeker erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De vaste rechtspraak in België oordeelde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de erkenning van een buitenlands huwelijk te weigeren geen bindende kracht heeft ten aanzien van rechterlijke instanties, noch van administratieve overheden. Enkel de beslissing van de Rechtbank van

Eerste Aanleg die een buitenlands huwelijk erkent of de erkenning ervan weigert, verplicht alle Belgische overheden aan wie de erkenning later wordt gevraagd om deze beslissing te respecteren. Zie onder meer: Brussel 17 januari 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011/1, 77-85. Zo ook omgekeerd.

De vaste rechtspraak in België stelt dat het feit dat een authentieke buitenlandse akte werd erkend door de burgerlijke stand van een gemeente niets verandert aan de bevoegdheid van dienst vreemdelingenzaken om in toepassing van artikel 27 WIPR de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte te beoordelen.

Zie onder meer RVV nr. 111 693 van 10 oktober 2013:

"Gelet op het feit dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21." Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR - en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet - de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek

Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert."

In die zin kan het gebeuren dat twee overheden omtrent eenzelfde akte tot een tegenstrijdige beslissing kunnen komen. In dat geval kan de Rechtbank van Eerste Aanleg de knoop doorhakken door zich uit te spreken over de geldigheid van de akte.

Kortom,

Een eventueel eerdere beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen in het dossier van verzoeker, zou geen bindende kracht hebben ten aanzien van de dienst vreemdelingenzaken.

Bij zijn aanvraag tot gezinshereniging op 20/03/2015 legde verzoeker zijn buitenlandse huwelijksakte voor aan de Dienst Vreemdelingenzaken van het gemeentebestuur te Antwerpen. Deze werd vervolgens overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken Brussel.

Ongeacht een eventuele eerdere beslissing omtrent de geldigheid van dit huwelijk van een andere overheid, kan Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk van verzoeker erkennen of weigeren te erkennen.

In casu legt verwerende partij onterecht de exclusieve bevoegdheid m.b.t. de erkenning van een buitenlands huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, en dit in strijd met artikel 27 WIPR. Verwerende partij doet thans met de bestreden beslissing uitschijnen dat de beslissingen van de ambtenaar van burgerlijke stand een bindende waarde hebben. Verzoeker vraagt zich af of vanaf nu in alle dossiers die door dienst Vreemdelingenzaken worden behandeld, de beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot erkenning van buitenlandse akten zonder meer gevolgd en gerespecteerd zullen worden...?

Tot op heden heeft in casu geen enkele overheid in België de buitenlandse huwelijksakte van verzoeker (gemotiveerd) geweigerd te erkennen conform artikel 27 WIPR juncto de artikelen 18 en 21 WIPR. Zolang geen enkele overheid expliciet en gemotiveerd de geldigheid van het huwelijk van verzoeker weigert te erkennen, dient te worden aangenomen dat het buitenlands huwelijk van verzoeker geldig is.

9.3 SCHENDING ARTIKEL 40BIS-40TER VW - VOORWAARDEN VOOR GEZINSHERENIGING

Thans houdt verwerende partij voor dat een voorafgaandelijke erkenning van het buitenlands huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand een essentiële voorwaarde is voor verzoeker om zijn bewijs van verwantschap te kunnen leveren, voorafgaand aan zijn aanvraag tot gezinshereniging. De voorwaarden voor de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend bij het gemeentebestuur, vinden we terug in de artikelen 40bis-40ter VW en 52 VB. Zo stelt artikel 52 VB dat van zodra verzoeker zijn familieband heeft bewezen, het gemeentebestuur verzoeker in het bezit dient te stellen van een bijlage 19ter.

Dit gebeurde ook zo. Na voorlegging van de huwelijksakte en bij gebreke aan een officiële weigering van erkenning van deze akte, werd de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker

aanvaard en een bijlage 19ter werd opgemaakt. Nadien wordt de aanvraag overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken Brussel.

Een eerste controle van bewijs van verwantschap wordt aldus uitgevoerd door het gemeentebestuur. In casu achtte het gemeentebestuur de voorgelegde huwelijksakte geldig en maakte op 20/03/2015 de bijlage 19ter op.

Nergens lezen we in artikel 52 VB juncto 44 VB dat een buitenlandse huwelijk, om als bewijs van verwantschap te kunnen gelden, vooreerst ter controle en ter erkenning voorgelegd moet zijn geweest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verwerende partij voegt in die zin een voorwaarde toe aan de wet.

Ook de artikelen 40bis-40ter VW verwijzen naar een huwelijk, doch niet naar een door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkende huwelijksakte, overgeschreven in de registers.

In casu werd de geldigheid van het buitenlands huwelijk van verzoeker door de ambtenaar van de burgerlijke stand noch erkend, noch geweigerd.

Ook Dienst vreemdelingenzaken heeft het huwelijk nooit geweigerd te erkennen.

Bij gebreke aan een gemotiveerde weigering tot erkenning van het huwelijk van verzoeker, is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden vooropgesteld in de artikelen 40bis-40ter VW juncto artikel 52 VB. Zolang geen enkele overheid expliciet en gemotiveerd de geldigheid van het huwelijk van verzoeker weigert te erkennen, dient te worden aangenomen dat het buitenlands huwelijk van verzoeker geldig is. Door te stellen dat het huwelijk van verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag tot gezinshereniging moet zijn overgeschreven in het rijksregister, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet. Hierbij wordt de formele motiveringsplicht geschonden en geen juridische grondslag vermeld. Verwerende partij is in alle onredelijkheid tot haar beslissing gekomen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Indien verwerende partij in limine litis zou stellen dat zij de geldigheid van de huwelijksakte van verzoeker expliciet weigeren te erkennen in de bestreden beslissing, benadrukt verzoeker dat er geen enkele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing omtrent de bevindingen en redenen van weigering.

Gelet op het voorgaande, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een

"afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

De verwerende partij stelt dat niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond. Hij steunt zich op de vaststelling dat het huwelijk dat werd gesloten in Marokko nog niet werd overgeschreven in de registers, zodat er geen sprake is van een in België erkend huwelijk.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat deze bepaling niet voorschrijft dat het huwelijk waarvan sprake in artikel 40bis, §2, 2°, om rechtsgeldig te zijn moet zijn overgeschreven in de registers. Minstens motiveert de verwerende partij niet op welke bepaling zij zich heeft gesteund om tot deze conclusie te komen.

Gelet op het feit dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een

buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen."

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. De gemachtigde doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde hierover in het geheel geen uitspraak doet. Er is geen enkele verwijzing naar enige bepaling van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Verder blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan.

2.4. Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst

op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

III. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door

mevr. A. Wijnants,
mevr. C. Van Den Wyngaert,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

